

№ 5

საბავშვო
საგანმანათლებლო

1928

სახალგაი

შ ი ნ ა ა რ ს ი

1. თინიკოს სიხარული—ნ. უთურგაურის	1.
2. ორი მზე—ლაზარე მარტინაშვილის	4.
3. უცნაური ხმა—ვასო მირიანაშვილის	10.
4. პირველი მისი—ლექსი	13.
5. წიგნების საჩივარი—ლექსი მარიჯანიძის	14.
6. პატარა წითელარმიელები—ლექსი X-ის	15.
7. მებრძობები—ნინოსი	18.
8. წყალდიდობა ჩვენში—დავით ციციშვილის	20.
9. ჩვენი ბორის—ლექსი გ. რობიჯაშვილის	25.
10. ჩვენი გაზეთი: ა) ბაეშთა სერთაშორის კვირეული, ბ) ჩვენც დავეხმაროთ, გ) ალექსანდრე დიმიტრის ძე ციურუბა, დ) წყალ- დიდობა ტფილისში, ე) ქუჩის სემაფორი	26.
11. როგორ მოგზაურობენ ადამიანები—გადმოკეთებული მარიკასი	28.
12. გასართობი: ა) გამოცანები, ბ) მუსიკა	30.
13. ფოსტა	31.

საქართველოს
კომუნისტური
პარტია

1928

მ ა ი ს ი

საქართველოს მ. კ. თ. ცენტ. შიშხოს და ტან. სახ. კომისიამ. სტე. აღმ. მთავარმხატვართან და ერთხელ შედარებითი მანქანით.

წელიწადი I

№ 5

თინიკოს სიხარული

ზატარა შუბიკო დიდი ხალისით ემსადებოდა ზირველი მანისისათვის. სკოლიდან დაბრუნდებოდა თუ არა, მაშინვე დაიწყებდა ან ლოზუნგების წერას, ან დროშის კეთებას. მას მასწავლებელმა დაუბალა დაეწერა რამდენიმე ლოზუნგი; დროშა კი უკვლავ მოწაფეს უნდა გაეკეთებინა.

შუბიკოს უნდოდა, რომ მისი დროშა ღამისი ყოფილიყო და ამიტომ ძლიერ ცდილობდა.

როგორც იყო, მან გააკეთა დროშა, გადსწვევიტა გაეკეთებინა ზედ წარწერა: „გაუმარჯოს ზირველ მანისს!“ და შეუდგა ასობის ხატვას. გაათავა ზირველი სიტყვა, ძლიერ დაიბალა, კავიდა ბიჭებსე დასასვენებლად.

ზუბიკოს უნდოდა უსათოდ დღეს გაეთავებინა დრომდე რადგანაც ძლიერ აინტერესებდა, როგორი გამოვიდოდა. მან განკრძოა წერა. ის იყო, უკვე გაათავა წარწერა—და ოთახში შემოვიდა მისი და თინიკო.

— ზუბიკო! და აღის ეკა? — ჰკითხა თინიკომ.

— დრომძა!

— და კალვია!

მართლაც, ღამაში დრომძა გამოვიდა, წითელ ნაჭერზე დრდი თეთრი ასოები იყო დაწერილი.

— მე მინდა დღოსა, მომეცი, — და სული უნდა მოვიდა დრომძისათვის.

— არა, თინიკო, ამ დრომძს ვერ მოვცემ.

— ლატომ?

— იმიტომ, რომ ეს ზირველი მანისათვის გავაკეთე და უნდა წავიღო.

— სად უნდა წავიღო დღოსა?

— ხეალ ზირველი მანისა, მუშათა დღესასწაული. ამ სადღესასწაულო დღეს მთელი მუშები, მთელი მშრომელები და მშრომელთა შვილები გამოვლენ ქუჩებში დარბაზული

რიკებით და წითელი დროშებით სულში, თავს მოაურიან მოედანზე, სადაც აშენებულია ტრიბუნები, რომლებიდანაც ორატორები იტყვიან სიტყვებს, და სწორედ იქ უნდა წავიღო სეში დრომძა.

მაგრამ თინიკოს ძლიერ მოეწონა დრომძა და დაუწყო თხოვნა მძას, რომ მისთვის მიეცა. ზუბიკო დაჰპირდა, ჰატარა დრომძას გაგიკეთებო და მართლაც გაუკეთა.

თინიკოს ძლიერ მოეწონა თავისი დროშა. მის სიხარულს სასლავარი ზრ ქონდა, როცა მოაკონდებოდა, რომ მასაც აქვს დროშა.

კასაფსულის მშენიერი დილა გათენდა. ჩიტუნები საბურად უსტკუნდენ. შუბიკოს გამოკლეობა, სწრაფად წამოსტა, გამოეწეო ახალ ტანსაცმელში, რომელიც ამ დღესასწაულისათვის ქქონდა შეკერილი—ხაიცვა ლურჯი შარვალი, თეთრი ხალათი და ეელსე შემოიკრა წითელი ღვბტი, მერე მოქეიდა ხელი თავის დროშას და სკოლისაკენ გაეშურა.

სკოლაში იმისმა დროშამ ამხანაგები აღტაცებაში მოიუგანა.

ბავშები რიგ-რიგად დამწკრივდენ და ქუნაში გამოვიდენ, წინ მიდიოდა შუბიკო თავისი დროშით ხელში.

სიხარულით ეკელას თვალები უბრწყინავდა.

— ოჰ, ოჰ, რამდენი ბაირალია, რამდენი! ევაკილებით მოართული რამდენი ავტომობილი მისრიალებს ქუნაში!...

— ვაჰა, ვაჰა!—გადმოსმასეს ავტომობილიდან ბავშებმა შუბიკოს. შუბიკომ თავმოძწონედ კადასედა ბავშებს და სმაძლლად კადასისა:

— გაუმარჯოს ჰირველ მისს!

6. უთურგაური.

ორი მზა

საქართველო
საბავშვო გაზეთი

სკოლაში ბავშვები ერთი კვირით ადრე შეუდგენ იმ დღისათვის მზადებას. ჭიანჭველებივით ფუსფუსობდენ, დარბობდენ და რაღაცას აკეთებდენ.

ზოგი ზივსებს ამზადებდა, ხატავდა, როგორ უნდა ჩაიცვან მონაწილეებმა თეატრში, ზოგი კედლის ვახუთში აწებებდა მსახლეობს, ზოგნი რაღაცას ევაჯილებიან სამზადისზე ღაზაზაკობდენ და წითელ ტილოებზე თეთრი ასოებით სხვადასხვა ლოზუნგი გამოჰევადათ.

მაგრამ ეველანი, ეველანი ღაზაზაკობდენ და სწუსდენ მზის შესახებ, გაცინებული დღის შესახებ.

როგორ არ უნდა იღაზაზაკონ, როდესაც იმ დღისთვის საჭირო იყო მზე და მერე როგორ იყო საჭირო!..

ეს დღე ხომ ერთხელ არის წელიწადში:
ზირველი მაისი.

ვათენდა ეს დღეც.

მხემ დღეს ეველასზე ადრე გამოიღვიძა, ამოვიდა მძივალ მთასზე და უნდოდა პირს ხალხისაკენ წამოსულიყო.

მაგრამ გაზაფხული განებივრებული ბავშვივით ჭირვეულობდა. დილიანად შეპურა ცა ღრუბლებით, თითქოს ნაცარა მატყლის ნაფლეუთებით და ამ ნაცარა ნაფლეუთებმა შეგერა მზეს ხალხისაკენ წამოსასვლელი გზა.

დასცურავს მზე ამ ნაცარა ღრუბლებს უკან და ვერ ახერხებს ვახუთოს სადმე თუნდაც ზატარა ჭურჭუტანა და თავისი ერთი თვალი მაინც მიაჭკიტოს დედაძივს.

დედაძივასზე კი დღეს, ეტეობა, დიდი ამზავი და სიხარულია.

დიდი და ჰატარა სუფთა ტანისმოსმია გამოწყობილია კან სიხარული, სიცილი, სიმღერა და მუსიკა ისმის.

ათასნაირ ფერებში და ათასნაირი სმების გუგუნში მოდის მწუკრობად დიდი და ჰატარა და მათ თავებზე შევიდნენ ფრთების ნელი რწვევით მსუფულოებს ბუარებელი დროა.

დღეს ეველას სიხარულით უფეთქავს კული, დღეს დედაძინაზე შეიძია!

მზე ვაურობს ღრუბლებს ნაცარა ნაფუეთებზე, რომლებიც უძელავენ მას დედაძინას და სწეისს, რომ დიდებმაც და ჰატარებმაც დაივიწყეს ის ცაღთაღა მზე.

— იქნება ხალხმა სწვა მზე იაფანა, ორთავანა?

— თორემ რათ იქნებოდენ ასე ბუდნიური და რათ ექნებოდათ ასეთი შეიძია?

— რათ დუკრავდენ ასეთ მხიარულ მუსიკას, რათ იმღერებდენ ასე სძამდღა, რათ შესცინებდენ ერთმანეთს ასეთი სიუვარულით?— ფიქრობდა მზე.

— მე აღარავისთვის არ ვარ სძვირო!

თუმცა დედაძინაზე მოღრუბლული ამინდია, და მზეც დაიძღა ნაცარა მატელის ნაფუეთებში, მკერამ ხალხი არ დარდობს, რადგან დიდი და ჰატარა დღეს თავის კულში ატარებს ახალ მზეს.

ეს მზე ჩანს სიმღერებში, სიცილში და ათასფრად ბრწეინავს ეველას თვალებში.

აბა, შესედეო

იმ წკრილდასმინ, დაუდგრომელ გოგონას, წითელი თავსახვევით რომ გადაუკრავს ოქროს თმა. განა ის მზე არ არის?

თქვენ რომ უოსნათ მას, დღეს ღრუბლიანი დღეაო, უსათუოდ ვიანსუხებსო:

— სრულიადაც არა. დღეს ჩვენს რესპუბლიკაში ძალიან, ძალიან შიანი დარია.

გოგონა მართალია!

რასაკვირველია, მართალია!

თორემ განა ბავშვები, უმცროსები, ღოვანწითელი ბავშვები და უფროსებიც, რომელთაც დღეს ისე კოსტად გადაუვარცხნიათ თმები, ისე ჩახსრამუნებდენ ვაძლებს და ისე სიამოვნებით სწამდენ კემრიელ ნაყინს?

ეს სომ იმის ნიშნად, რომ ცხელა,
რომ აქ სდღღაც ახლოს შუე არის.
აბა ვაიხედეთ ამ ბუბრებელი
დიდი და ზატარა ბიენისკენ, სსს-
ლის სსსურეუბზეც კი აღრიანდ
შეუეულა ხდისი, დუქრით
აღვილები სუურებლად.

ქაფუნილები სავსეა მუუ-
რებლებით.

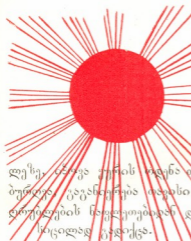
ბავშვის მოაჯირები, ხეები
დაუქვრივით „კურდღლებს“, უზა-
ტრონო და ზატრონიან ბავშვებს.

მართალია, მათ ერეკებიან
თქიდან ისინი, ვინაც
ამის უფლება აქვს, მაგ-
რამ ბავშვები, როგორც
დამფრთხალი ბელურე-
ბი, ერთი ადგილიდან
მეორესე კადფორინდუ-
ბიან სოლძე.

აბა, როგორ არ უნ-
და უუურონ, როდესაც
ქაფუნილის მუურებ-
ლებიც კი ფუხისთითებ-
სე მუქდვარან და კი-
სურწაწვილინი ცდი-

ქართული
საბავშვო ჟურნალი

ლობჯ დანახვას. დღეს ასეთი
რუქება ვეელებან.

მზე, ზეშო მზე კი მიისწრაფვის
ხალხისაკენ.

მას უნდა დედამიწაზე ჩამოვარდეს.

აიწია ძღვლა, იქნება იქიდან მა-
ინც ვინაოვნო გამოსასვლელი კზხო.

აიწია თორმეტი საათის სიძღ-

ღესე, ცხოვა ურის იდენა თქვისუფალი ადგილი და დაუწყო მას
ბურღვა. კავახიერება თუვისი ცუცხლის თვლით, გამოძებნ ნაცარა
ღრუბლების ხივლეუბიდან და კუხსარდა.

სიცლიდა კადიქდა.

მზის სიცლიდი დაეცა დედამიწას და შეუერთდა ხალხის სიცლი-
სა და სისარულს და ორი მზის—ცალთვალა ცის მზის და ორთვალა
ადამიანის მზის—შეერთებით დედამიწა კიდევ უფრო განათდა, ზირ-
ველი მისი კიდევ უფრო ახმაურდა და გამხიარულდა. რა კარგია!
ცალთვალა მზეც ჩვენთან არის, ჩვენს ზეიმზე!

— ჰო, დარბი ჩვენთან, მზევ!—გუგუნებდა ხალხი.

— არა უძახეს, რომ ცალთვალა ხარ.

ამბობდა თითქოს დიდი და ზატარა.

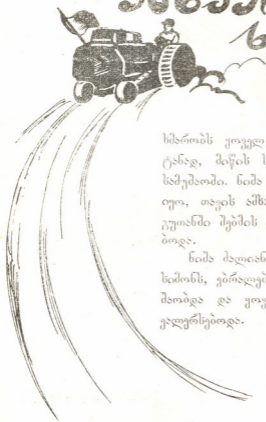
ლაზარე მარტინაშვილი.

უცნაური

ხმა

I

კლეს ზეტრე შრო-
მიძვილს ერთი უღელი
ხარ-კამეხი ჭეჯეს და
ხმარობს ეოველ საქმეში: მეძის მოსა-
ტანად, მიწის სახნავად და სხვადასხვა
სამუშაოში. ნიმა ხარი ძლიერი დონიერი
იყო, თავის ამხანაგ კამეხს ურემში და
კუთხანში მეძის დროს არ ჩამოუვარდებ-
ოდა.

ნიმა ძალიან უყვარდა ზეტრეს შვილს
სიმონს, ებრალებოდა, რომ ამდენს მუ-
შაობდა და ეოველთვის ეხვეოდა და
ელერსებოდა.

— ნიმავე, ჩემო ნი-
მავე! კარგი, გეოოფა
მუშაობა, დაინჯევე, ბა-
ლახი შესჭამე, მეც შე-
ვიხვევებ და მერე ისევე

დავიწყოთ მუშაობა, — ეტეოდა ხოლმე სიმონი ნიმა ხარს მუშაობის
დროს, კამოუშეებდა უღლიდან და კარვახანს ასევეებდა. მართა-
ლია, კამეხიც უყვარდა სიმონს, თუმცა ისე არა, როგორც ნიმა
ხარი. მავრამ არახსოდეს არ დაჭკრავდა სახრეს. ნიმახს კი არახსოდეს
არ ამორებდა თვალს და სუელ თან დასდევდა.

II

ერთ დღეს ზეტრე და მისი შვილი სიმონი მინდორში მიწას
ჭხნავდენ. უცბად რაღაც უცნაური ხმა შემოესმათ. ზეტრემ საქონე-
ლი შეახერხა და უთხრა სიმონს:

— რა არის, შვილო, რის ხმა მოისმება? მატარებელს ვხედავ ხმა
 არა აქვს და ნეტა რა იქნება?

— რა ვიცი რა არის, — გაკვირვებით მიუგო სიმონმა ზეტრეს.

— აი, აგურ, ხედავ, სიმონ, ზირდაზირ რაღაც მოხანს. უსათუოდ მაგისი ხმა იქნება, აი — და შორს ტრიალ მინდორზე მიუთითა.

— ბიჭოს, ბიჭოს! რა არის? რამხელაა! — ხმამღლა დაიძახა სიმონმა.

— ზირდაზირ აქეთ კი მოდის, მამა, ხედავ?

ხარ-კამენძაც ხმაურსე უურები მღელა ასწია და იქითკენ იწუო უურება, საიდანაც ხმა მოისმოდა.

— ბიჭო, ზარბაზანი ხომ არ არის?

— რას ამბობ, მამა, ზარბაზანი აქ რათ უნდათ, მიწის მოსახნავად ხომ არ წამოვა!

— რა ვიცი, მამ რა იქნება? თან რასრახიც რომ გააქვს ტყვიადურქვეველივით!

უცნაური ხმა უფრო ახლოვდებოდა. რაღაც მანქანა სწორედ მათკენ მოდიოდა ზუსუნით და წითელ დროშას მოაფრიალებდა.

— ბიჭოს, აგურ უკან გუთნებაც უბია! მამა, ხედავ, ეგ უსათუოდ მიწის სახნავი მანქანა იქნება, აი გაზეთ „ახალ სოფელში“ რომ სწერდენ. აბა ერთი ვკითხოთ! მართლა რომ მიწის სახნავი იუოს, რა კარგი იქნება!

— რა ვიცა, ბიჭო, აბა ჰეითხე, მართლა უკან გუთნები კი უბია და.

მანქანა შეჩერდა. ჰეტრე და სიმონი მივიდგენ ახლოს და დაუწვეს სინჯვა.

— ეს რა არის, ამხანაგო, არ შეიძლება გავიკოთ?— შეკვიტონ სიმონი შემანქანეს.

— რატომ არ შეიძლება, კაცო, ეს ტრაქტორი არის.

— ტრაქტორიო?— გაკვირვებით შეკვიტონ ჰეტრე.

— ტრაქტორი, ჰო, მიწის სასნაგი მანქანა. აგერ, სიმონ ხედავ, უკან გუთნები აქვს გამობმული. მანქანა წავა წინ, ეგები უკან მიჰქევიან და მოიხვება მიწა. რაც თქვენ ოთხ დღეში მიწას მოხნაუთ კამეხებით, ამით სამ-ოთხ საათს არც კი მოკუნდებით.

— ბიჭოს, მართლად? მშვიდი ან სხვა ამ
მიწას ვერ მოიხსნავ მავთულს? განცვიფრების
კილოთი უთხრა ზეტრემ შემხანქანეს.

— რაღვინი ქცევა არის ეს მიწა?

— ორი.

— რატომ ვერ მო-
ხსნავ? ტრაქტორს ძალა
არ შესწევს, დაიღლება
თუ რა? ტრაქტორიც
სომ თქვენია, აქაუნდა
აღმასკამმა გამოიწერა.

ზეტრეს და სიმონს ძლიერ გაუხარდათ, რომ იმ მიწას, რო-
მელსაც სამ დღეს მოუხდებოდა, ორ საათში მოხსნავენ ტრაქტო-
რით. ტრაქტორმა უკვე იწყო ზეტრეს მიწაზე ზუსუნი. ხელ-ხელა
მიგორავდა რეინის თვლებით მინდორსე და უკან გამობებული გუთ-
ნები ხსავდა ზეტრეს მიწას.

— აი ახლა კი, ჩემო ნიმა და შავო კამეჩო, ორივენი და-
ისვენებთ. დღეის შემდეგ აღარ ვეჩვენებთ ბევრი საქმე, — უთხრა სი-
მონმა ნიმა ხარსა და კამეჩს.

ტრაქტორი კი ზუსუნებდა, წინ წითელი დროშა მიუძღვოდა.
ნიმა ხარი და კამეჩი სმოვდენ ბელანს და თან ტრაქტორისაკენ
იუზრებოდენ.

— შენ კი არ ვეწინოს, ჩემო ნიმა, უსაქმოდ კი არ დარჩებით, —
ეუბნებოდა ალერსით სიმონი თავის ნიმას, — როგორღა უნდა იმუ-
შაო, შემს მოგვიტანო, ბოსტნეული ამოგვიტანო, წინქვილში სა-
ფუკავი წაიღო და რა ვიცი კიდევ რა!

გასო მირიანაშვილი.

1 მ ა ი ს ი.

გადამწვანდა ხის შტოები.
კვლავ გარემო აბიბინდა,
და ჩიტების მთელი გუნდი
ერთმანეთით გადმოფრინდა.
სიცილი და გახარება,
სიხარული მწემდე აღის!

წითელ დროშით გადაშლილი,
დღეს მისი ყველგან დადის!
ყველას გული მარად უცემს,
აო ეტყობა არვის დაღლა,
დღეს მშრომელთა ზეიმია,
მაშ ასწიეთ დროშა მაღლა!

ՎՈՅՆՆԵՍԻՆ ՏԱԻՆՅԱՐԻ.

Տախթի արևի ցանցապարտ,
Տախթի արևի տախթարտ:
„Տախթարտի“ ռեդախթարտան
Մուտքներն իջախթ տախթարտ.
— Մախթարտախթ! Մախթարտախթ!
Իջախթ ճախթարտախթ արտախթ արտախթ:
Տախթարտ ճախթարտախթարտախթարտախթ
Մախթարտախթ ճախթարտախթարտախթ!
Արտախթ ճախթարտախթ: Իջախթ տախթարտախթ
ճախթարտախթ ճախթարտախթ, արտախթ:

Մախթարտ, իջախթ, ճախթարտ, ճախթարտ—
Մախթարտ ճախթարտախթարտախթ!
— Իջախթ, ճախթարտ! ճախթարտախթարտ!
Մախթարտախթարտախթարտախթարտախթ:
— Իջախթարտախթարտախթարտախթարտախթ,
ճախթարտախթարտախթարտախթարտախթարտախթ:
Արտախթ ճախթարտախթարտախթարտախթարտախթ:
ճախթարտախթարտախթարտախթարտախթարտախթ:
Մախթարտախթարտախթարտախթարտախթարտախթ:
Մախթարտախթարտախթարտախթարտախթարտախթ:
Մախթարտախթարտախթարտախթարտախթարտախթ:

„Իջախթարտախթարտախթարտախթարտախթ,
ճախթարտախթարտախթարտախթարտախթարտախթ:
ճախթարտախթարտախթարտախթարտախթարտախթ,
ճախթարտախթարտախթարտախթարտախթարտախթ!“
ճախթարտախթարտախթարտախթարտախթարտախթ
ճախթարտախթարտախթարտախթարտախթարտախթ
ճախթարտախթարտախթարտախթարտախթարտախթ:
ճախթարտախթարտախթարտախթարտախթարտախթ,
ճախթարտախթարտախթարտախթարտախթարտախթ:

ճախթարտախթարտախթարտախթարտախթարտախթ.

პატარა წითელარმიალები.

„სმენა! მწუობრად! თოფი მხარზე!
რასმს უფროსი ეუბნება:
„აბ ახქარდეთ! ნაბიჯებით
დაიარეთ ნება-ნება.

ერთი, ორი! ერთი, ორი!
ბიჭო, მსრებში გაიშალე!
მარჯვნივ! მარდად! ახლა მარცხნივ!
ქალბქ გარეთ წავუვლოთ მალე!

თქვენ სომ იცით, დაგვკვირდება
 უსათუოდ მტერთან ბრძოლა!
 რღვას ელით! ჰა მიხანიც!
 შეისწავლეთ კარგად სწოლა!“

ვითამც მტერი დაინახეს,
 მიიტანეს იერიში.
 „გავიმბრჯვეთ! შევისვენოთ!
 მტერი ხელს ვუღარ შეგვიძლის“.

ბრძოლის შემდეგ საამოა
 მწვანე ძოღზე კატრიალი!
 შემოუსდენ ირველივ კაცონს,
 აჩუნუნეს ცეცხლზე წვადი.

დაისვენეს. ისუსძეს.
 შემოასტენ ცხენებს მარდად,
 და შინისკენ ხვენი რაზმი
 თავმოქმონედ ვაეძართა.

შაბრუნები

ტასიკოც წაჭკვა დღეს ხასირში თავის ძძს დათას.

გარევა ორივე და-ძძამ წაქონელი სამოურისავენ, გასცილდნ სოფელს.

— უჰ, რამდენი ევაზია! — ამბობს ტასიკო.

— ჰო, ტასიკო, ბუდეებს იკუთებენ, სედავ?

ევაზები ხსავილით დაურინავენ და ბუდეებისათვის წინრებს და ბუმბულს უწიდებოდენ.

— რა უმხო ბუდეები აქვთ! სწორედ ზაზას დაგლეჯილ ქედსა ჰგავს.

— ჰო, სიღამაშეს როდი დაგიდევნ ევაზები, ძკვარი ვი იყოს და სხვა არა უნდათ რა. აი, სედავ, იქით ხეზე რამდენი ბუდე მოჩანს. ერთად უევაართ ცხოვრება.

ხასირი მინდორზე ევაზი და მოუნა დაიწყო.

— ტასიკო, — უთხრა დამამ, — შენ აქ სის ძირას დაჯექი. მე ცოტა ხნით ბ:ღმი გადავალ, ძიას საუხმეს ჩაუუტან და საქარ ამოვალ! თვალ-ურთი ადევნე, ხასირი იქით ბაღებში არ გადავიდეს. ტასიკო დაჯდა ხის ძირას.

სედავს ტასიკო, რომ მოფრინდა ევაზი, დაჯდა ერთ ძროხას ზურგზე, დაუწყო ქეჩ და რაღაცას ძებნა, ძერე ამოსწიწვნა ძოელი ბღუჯა ბაღანი და ხისკარტით წაიღო.

— უჰ, ძე საძაკელო, — გაჯაჰრდა ტასიკო, — სედავ, რას უძერება ხემ ძროხას!

ზატარო ხანს ძეძვე ევაზი ისევ მოფრინდა, ისევ დაჯდა ძროხას, ისევ ამოსწიწვნა ბაღანი და გახარებული „ევა-ევა“-ს ძხელით წაიღო.

ტასიკო წამოსტა.

— შე შენ განჴეუნებ, შენ შევირაღავ!—წამოესვა ქვას სელი და ესროლა. ევავს ასცდა ქვა და ძროხას მოსვდა.

ძია ამ დროს ბაღიდან გამოვიდა.

— შენ, ეი, ტასიკო, როგორ შეიძლება, რომ ძროხებს ქვას ესერი!

— ძროხას კი არა, ძია, ევავებს. ვერ მოვასვენებ! ერთი უუუ-რე, როგორ სწიწკნიან ჩვენს ძროხებს. ძიას გაეცინა.

— აი, შე... ევავები მეგობრობას უწევენ, კარგ საქმეს უკეთებენ ძროხებს და შენ კი ქვებს ესერი?

— როგორ თუ კარგ საქმეს?

— როგორ და გასაფხულზე ზირუტევი ბაღანს იცვლის, შველი აღარ არის მისთვის საჭირო და აწუსებს, მაგრამ თვითონ ვერ იცილებს, ფრინველები კი შველიან. ევავებს ბაღანი ბუდეში ჩასაკებად სჭირდებათ და აი ამიტომ სწიწკნიან და ძიაქვთ. სედავ, როგორ ამენებენ ბუდეებს. ძროხას კი არ სტკივა, ზირიქით უსარიად კიდევაც. აბა შესედე?..

ტასიკომ დარცხვენით მიისედა ძროხისაკენ. მართლაც, ძროხა დამშვიდებით სმოვდა და, როცა ევავი ხელახლა დაავადა ზურგზე, თითქოს ესინამოვნა კიდევაც, გუდის ქნევას მოჴევა.

— ეტყობა, მართლა ესინამოვნებათ ძროხებს ევავების მოსვლა. როგორ უკლებენ უურს იმათ ჩხაკილს! მკონია, ელოდებიან კიდევაც, რომ მოფრინდნენ და უვარჯისი ბაღანი ამოაცაღონ. მეგობრები არიან, მეგობრები, — ფიქრობდა ტასიკო.

სოსიკომი და სანდროს გა- კონსტრუქციები

სოსიკომი დილაზე
ჩვეულებრივად თავის
ამხანაგ სანდროს გა-
კონსტრუქციები.

— სანდრო დღეს
სკოლაში ვერ წამოვა,
მდინარე აღიდგებელია,
სამშინა, — ასე უთხრა მას სანდროს
დღემ, როდესაც სოსიკომი ჭიშკარი
შეაღო და მათ ეზოში შევიდა.

სანდროს სახლიდან სანდრო გამოვიდა. წიგნები იღლიაში ჭქონ-
და ამოხრილი და სკოლისაკენ წასასვლელად გამზადებულიყო.

— აი, სანდროც აკურ მოდის, თითქო არ მიდის სკოლაშიო?
— ბიჭო, რატომ არ გკურა ხეი?

მე და სოსიკო ერთად ვივლით. წებლს სულაც არ გაგვეარე-
ბით ახლოს. აბა, როგორ შეიძლება დღეს გაგვეთილის დაკლება?
მასწავლებლებმა გუშინ სამინაო სამუშაო მოგვცა. დღეს თუ არ
მივიტანეთ შხად, შეუძლებელია.

— ზატარა ხანს მანაც მოიცადეთ, მია ვანოს დაუუმხსებ და
გამოგვევბათ!

ცოტა ხანს შემდეგ მია ვანო და ბავშვები სკოლისაკენ გაუდ-
კენ გზას.

განსაზღვრის მხურვალე ძხეს მთაში თოვლი დაედნო და მდი-
ნარე ძირულაც აღიდგებელიყო. მიეზიდნა თოვლი ნაკადულებად
გადმოსვდა და მდინარეებს შეუერთდა. მდინარეებიც აღიდგა. დიდი
შარავსა, რომელიც მდინარე ძირულას ზირად მიდიოდა, წებლს
წაუღებდა. შეურძეებს ვლან მოეხერხებიათ წებლში კავლა და იქვე

ახლოს შეჯგუფდებიან. საცაღფეხო ცხა ზირდაზირ ვენახსა და
დადიოდა ახლა. ბავშვებიც ამ გზას გაჰყვნენ.

ზაფხულობით, შემოდგომაზე და ზამთარში ეს ზატარა მდინარე მშვიდად მიდის თავის ხეობაში. სანდროს და სოსიკოს ზატარა ანკესებით ბეჭვჯურ დაუტყრიათ თევზები აქ და გემრიელ სადილს შექცევიან. ამას კარდა, ისინი ზაფხულში მთელი დღე ამ მდინარეში ჭეუჭალობდნენ ხოლმე. აბა ახლა შესხედეთ, როგორ ზღვა-სავით მოგორავს!

— ვის შეუძლია გაბუდოს მიც შესვლა, იმ წამსვე ვეებერთელა ხეს დაატაკებს, კლდეზე მიახლის.

ასე ფიქრობდა სოსიკო, როდესაც ადიდებულ მდინარეს გასცქეროდა.

ორი თვის წინათ სოფელში აღმასკომის მეთაურობით წყალდიდობასთან მებრძოლი კომისია ამოიწიეს. მათი მუშაობის ნაყოფი ის იყო, რომ ისეთ ადგილებში, სადაც მოსახლეობა მდინარის ახლოს ცხოვრობდა, ჯებირები ააგეს, რომ წყალს მიწა არ გამოეთხარა და კლესების სახლები და ბაღ-ბოსტანი არ წაეღო. ამ კომისიის წევრები ახლაც ერთგულად დადიოდნენ მდინარესთან თავმოყრილ ხალხში და ეკვლას აფრინილებდნენ, რომ წყალთან ახლოს არ მისულიყვნენ.

კლესებს კრძელი კაკვები წამოეღოთ წელის მიერ წამოღებული სკების დასატყრად. მაგრამ კომისიის წევრებმა ისინი წელის ნაზირზე არცერთი არ მიუძვეს, რადგან მიწას თანდათან ეთხრებოდა ძირი და შემდეგ კი ვეებერთელა მიწა მდინარეში ვარდებოდა.

ბავშვები უკვე სიღს მიუახლოვდნენ. ახლა სოსიკოსა და სანდროს ბევრი სხვა მოწაფეც მიმატებოდა და ერთად მიდიოდნენ.

— საშიშია ამ სიღზე გასვლა, რომ ხანგრძეს, რაღა ვქნათ?— სთქვა მია ვანომ და ეკვლახი ხიდის თავთან შეჩერდნენ.

— შესე, შესე, როგორ ტორტმანობს, — წამოიძახა სანდრომ. ვერცერთი ბავუმი ვერ ბედავდა ზირველად სიღსე შედგამის.

— თქვენ ვეჟლანი მძიმარები ხართ! — აბა მიუურეთ, თუ არ კავიდე! — წამოიძახა სანდრომ. და სიღისაკენ გაბედულად წავიდა, მას სოსიკოც უკან გამოედევნა. ამ დროს სიღმა ზანზარი დაიწყო, რადგან შუა, მთავარი ბოძი უკვე გამოეცალა და წყალმა წაიღო.

— გაიქცით, ჩქარა გაიქცით, თორემ დაიღუპებით! — მიამახეს სიღსე მიამავალთ აქეთ-იქედან. ბავუბმა ნაბიჯს გაუჩქარეს. მია ვანოც მათ უკან მისდევდა. ის იყო ნაზირსე უნდა გასულიყვნენ, სიღის შუაგული ჩაინგრა. სანდრო, როდესაც ნაზირსე გავიდა, მძიმისკენ განკალებდა. მია ვანოსაც შეძინებოდა. სოსიკოს თმა ვალესე იღვა.

— კაცო, როგორ გაბედეთ გამოსვლა? — ეუბნებოდნენ ვანოს აქეთ-იქედან.

— კარვია, რომ გადაწვით!

ამ დროს გადმა დარჩენილი ბავშვები ნაწილზე სტოდენ და ევიროდენ:

— ნიკო, ბიჭო, დაინახე, რამ-სეღა შე მოაქვს, სასლის ფიცრები, კარები, მკანი სასლები დაუნგრევი.

მართლაც. მდინარის სეღანირი დაუნგრული სასლის ფიცრებით და სსვა ნივთებით იყო დაფარული.

როცა სოსიკო და სანდრო სკოლაში მივიდენ, იქ მდლიან ცოტა მოწაფე დასვდათ. ვინც კი მივიდა, მსწავლეებელმა ისინიც ერთი კვირით დაითხოვა წყალდიდობის გამო.

— მია, როგორღა გავიდე თ წყალში, ხიდი რომ წაღებულა! ნეტა არ გამოვსულიყავით! — სიტყვა სანდრომ.

— ქვევით უნდა მოვიაროთ!

— მერე, იქაც რომ წაღებულა იყოს? მაშინ რღა გვეშველებ?

— არა, იქ არ იქნება წაღებულა: რეინის ხიდი. შორს კი არის, მაგრამ რას იხამ!

— არა უძვეს რა, — სიტყვა სოსიკომ.

— სელ თქვენი ბრალა, ჯიუტობით ამოიხეშებთ წამოსვლას და საშველს აღარ მისცემთ კაცს.

გაუდგენ საცლფეხო გზას. გზა მდლიან ცუდი აღმოჩნდა, აღაგ-აღაგ წყალზე უხდებოდათ გადავლა. მია ვახო ხან ერთს წამოიკიდებდა სურგსე და გაჭევადა ნაწილზე და ხან მქორეს. სელამოდე ძლივს მივიდენ შინ.

მშობლები ჯავრისგან აღარ ივენენ.

აივანზე ერთად შეკრებილიყვნენ და მსჯელობდნენ, როგორ უნდა მოეხდინათ ბავშვები და როდესაც დაბრუნებული ბავშვები და მია ვახო დაინახეს, მათ სიხარულს სასივარძო არ ჰქონდა.

ერთი კვირის შემდეგ, როდესაც წუაღმა დაიკლო, სანდრომ და სოსიკომ ისევ ერთად განსწიეს სკოლისაკენ. მასწავლებელმა: თითოეულ მოწაფეს გამოჰკითხა, თუ რას აკეთებდა ამ ერთი კვირის განმავლობაში წუაღდილობის დროს.

სოსიკომ უპასუხა:

— მე ჩვენ სოფელელებს ვეხმარებოდი წუაღდილობის წინააღმდეგ

ბრძოლაში. საქონელს წუაღთან ახლოს არ უშვებდით, შუბა გამოვართვით, ჩვენებმა ერთი ცხენიც გადაარჩინეს, რომელიც წუაღს წამოეღო ზედა სოფლიდან. უველას ბალები და ვენახები გადაარჩა წუაღის ახლოს, რადგანაც ვეზირები ისე მაკრად იდგა, რომ ძლიერმა ტალღებმა ვერაფერი დააკლო. საღამოს კი სახლში სხვა დასსუბა საბავშვო წიგნებს ვკითხულობდით.

დავით ციციშვილი.

ჩვენი ბორისი

მასწავს, ბორისს უძახოდენ...
ვსედავ: მოდის მტვრიან ქუჩით;
ნასკვ მჯავით ცხვირს მოიწმენდს,
ან ილიძის ცალი ტუჩით...

შავი სახე... მზუთისკან
მოხვრილი და მოგანგლული;
მოხვეული შარვლის ტოტი,
თმა უფარცხნი, შეჯავრული...

თვლებს ხან ცეცხლივით ანთებს,
ხან ნაღველი უფინება...
მოიღუძვის... თვალთ ქეთუთო
უსველდება... ეტირება...

უკვე დანობა... გასაფხულმა
ფრთა შეასხა შეება-ღვინას,
ქუჩა ისევ გამოცოცხლდა,
გაიფურჩქნა ვარდი ხეხნარს...

უცებ: დრახ, დრახ, დარა... დრახ,
დრახ!

წითელ დროშით მოდის წვეებად
ბავშვთა ჯგუფი მტკიცე რიგით,
შრომელთ გულის საბეჭდად...

ეს ვინ არის?.. სულ წინ რიგში,
ორის შუა, დროშის რხევით
რომ მოუძღვის ამხანაგებს
ველზე წითელ ველსახვევით?..

ნაცნობია ბავშვის სახე!
ხვენი ბორის!.. ხვენი ბორის!...
ჰო... ის არის... ნამდვილად ის...
ნეტა როგორ?.. ნეტა როდის!..

„ოქტომბრელნი ვართ ხვენ ხორ-
ხნი“...
ახვრიანლდა ბავშთ სიმღერა.
„... მოვქრით ღაღად ერთი
გულით,
სხეტაჲ მშებს ზრდის ხვენი
გერა“...

გავითა საერთაშორისო კვირული

20-დან 27 მაისამდე დანიშნულია გავითა საერთაშორისო დღესასწაული. ამ დღეებში ყველა ქვეყნის მშრომელთა ბავშვები გამოვლენ ზეიმით და მოაწყობენ მსვლელობებს, კრებებს, მიტინგებს და საუბრებს. ეს დღეები არის ახალგაზრდობის ძალთა შეფასების და მშრომელთა შეიღების ძმობისა და შეთანხმების დღეები. ამ დღეებში ჩვენ ვუბნებით უფროსებს: ჩვენ თქვენთან ვართ და მთელი ძალ-ღონით, მთელი ახალგაზრდური გატაცებით გეხმა-

რებით თქვენს მიერ დაწყებული დიადი საქმის - სოციალიზმის-განსამტკიცებლად.

ჩ ვ ე ნ ი დ ა ვ ე ხ მ ა რ ო თ

ამხანაგებო! დიდი უბედურება დატრიალდა ქუთაისში: 10 მაისს მთელი უბანი დაიწვა. 500-ზე მეტი სახლი გაანადგურა ცეცხლმა, 5000 კაცზე მეტი დარჩა უსახლკაროდ. ამ 5000 კაცში უმეტესობა, რა თქმა უნდა, ბავშვებია, უსახლკაროდ დარჩენილი უქმელ-უსმელი პატარა ბავშვები.

ცეცხლი ორი დღის განმავლობაში ბობოქრობდა ქუთაისის ქუჩებზე და მხოლოდ შეერთებული ძალ-ღონით ჩააქრეს. მეხანძრეთა რაზმი მიეშველა ტფილისიდან, ფოთიდან, ბათომიდან და სხვა ადგილებიდანაც.

შეერთებულმა ძალ-ღონემ იხსნა ქუთაისი ცეცხლისაგან, შეერთე-

ბულმა დახმარებამ უნდა იხსნას ქუთაისი შიმშილისა და უსახლკარობისაგანაც.

მთელი ჩვენი სოც. რესპუბლიკა შეაწუხა ამ დიდმა უბედურებამ. ჩვენმა მთავრობამ, დაწესებულებებმა, საზოგადოებებმა, მოქალაქეებმა — ყველამ, ყველამ გაიღო უხვი დახმარება.

ამხანაგო ბავშვებო, ნურც ჩვენ ჩამოვრჩებით სხვებს, ჩვენც დავხმაროთ ქუთაისის უსახლკაროდ დარჩენილ ბავშვებს. ნუ შეგვაშინებს, თუ თითოეული ჩვენგანის დახმარება მცირე იქნება: ჩვენ ხომ ბევრი ვართ!

პატარა გოგი

ალექსანდრე დიმიტრის-ძე ციურუბა

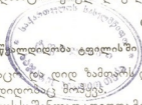
ა/წ 8 მაისს ყირიმში გარდაი-
ვალა საკავშირო სახალხო კომისარ-
თა საბჭოს თავმჯდომარის მოადგი-
ლე ამხ. ციურუბა.

ალექსანდრე დიმიტრის ძე ცი-
ურუბა დაიბადა 1870 წელს. გა-
სული საუკუნის 90-იანი წლებიდან
ის უკვე რევოლუციონური მო-
ძრაობის ერთ-ერთი დაუღალავი
მონაწილეა და მუშათა უფლები-
სათვის მდგარი მებრძოლი. 1903
წელს რევოლუციონური მოღვა-
წეობისათვის მეფის მთავრობის
მიერ დაპატიმრებულ და გადასახ-

ლებულ იქნა ოლონეცკის გუბერ-
ნიაში.

ოქტომბრის გადატრიალები-
დან უკანასკნელ დღეებამდე ამხ.
ციურუბა მთელ რიგ საპასუხის-
მგებლო საქმეებს • ხელმძღვანე-
ლობდა რესპუბლიკაში.

ციურუბა ძველი ბოლშევიკი—
ლენინელი იყო, რომელმაც მთე-
ლი თავისი ახალგაზრდობა და
სიცოცხლე მუშათა განმათავი-
სუფლებელ მოძრაობას და სო-
ციალისტურ აღმშენებლობას
შესწირა.

ტფილისში.

წყალდიდობა ტფილისში

მკაცრ და დიდ ზამთარს დიდი
წყალდიდობაც მოჰყვა.

წელს საშინლად ადიდდა მტკვა-
რი. მისი სწრაფი ადიდება თოვ-
ლის სწრაფად დნობამ გამოიწვია.
ის ყველგან გადავიდა ნაპირებზე,
სადაც დაბლობი იყო.

წყალმა განსაკუთრებით და-
ფარა რიყე. ნაპირას მდგომი ბევრი
სახლის ქვედა სართულები აივსო
წყლით, ქუჩებში ნავებით წარ-
მოებდა მიმოსვლა, მტკვარზე
ბორნების მუშაობა შეფერხებული
იყო. ორთაქალაში მტკვრის ნა-
პირას მდებარე ბალ-ბოსტნებიც
დაზიანდა. მტკვარმა მხოლოდ ზა-
პესს ვერა დააკლო რა, გაგიყებუ-
ლი მდინარე მხოლოდ ზაპესმა და-
იმორჩილა. სხვაგან კი მტკვარი
არაფერს ეპუებოდა. ამ ბოლო ხა-
ნებში წყალმა თანდათან იკლო.

ქუჩის სემაფორი

ტფილისის ქუჩებზე დიდი მო-
ძრაობაა, დაქრიან აქით-იქით ავ-
ტომობილები, ავტობუსები, მო-
ტოციკლეტები, ეტლები, ტრამ-
ვაი. ქუჩაში დიდი სიფრთხილეა
საქირო სიარულის დროს. მოხდე-
ბა ხოლმე, რომ ავტომობილი და-
ეჯახება ვინმეს და გაიტანს. ამი-
ტომ ტფილისში უკვე მეორე წე-
ლიწადაა, რაც ქუჩის სემაფორები
დადგეს უფრო სა-
შიშო და დიდ ქუ-
ჩებზე. სემაფორს
მართავს მილიცი-
ონერი და შორი-
დანვე აჩვენებს,
თავისუფალია თუ
არაგზა. თუ ფრთე-
ბი პირდაპირ არის
გაჩერებული, ეტ-
ლებიც უნდა შე-
ჩერდეს.

მკვლად ეკვლა ქვეყნის ხალხი
 მხოლოდ ფეხით დადიოდა,
 ხან მინდორსე გზას იკვლევდა,
 ხან წყლის ნაპირს გაჰქუვებდა.

მაგრამ ვიცით, რომ მხელია
 მუდამ აგრე სიარული.
 დაბეჭილი გვაქვს ფეხები,
 გზას არ უჩანს დასასრული.

მოიძველეს საქონელი:
 სარ-კაძეჩი, ვირი, ცხენი,
 და მას აქეთ ხომ წირუტევი
 მოსდევლია ეკვლეგან ჩვენი.

მიწა დიდი ბურთი არი,
 ზოგან ცივა, ზოგან ცხელა,
 სადაც ცხენმა არ ივარგა,
 კაცს აქლემი მიეძველა.

ჩრდილოეთში სამოედებს
 ხშირად უდევთ შორი ცხენი,
 არც ხარი ჰქვავთ, არც კაძეჩი,
 მარხილს ზიდევენ იქ ირმები.

ფეხმარდსა და რქიან ირმებს
 საკმელი აქვთ მეტად ნავსი:
 დაღლილებს და დაქანცულებს
 მიძმილს უკლავს მინდვრის ნავსი.

ესკიძოსებს არ აწუხებთ
 არც ურმები, არც ეტლები,

მარნილები გაუხარსავთ
და შეუბამთ შიკ ძაღლები.

ადამიანს როდი ეყო
ზირტეკების მიძველება:
მინკდრები და ველ-ძარები
რკინის ვსებით გადასურა.

ართქლძვალი მიდის, მიდის,
კარგია და სხსურველი!
ოღანდ ეველვან ვერ გაიდვა
მისთვის რკინის ვსების ქსელი.

მკვრამ ჭკუა რისთვის გვინდა,
თუ ავტო ვერ მოვიგონეთ?
გაინარსნ სელად „ფორდი“,
სადაც გინდა, მიდი-მოდი!

კაცმა ესეც არ იკმარა,
წელთი მკსაჯრობა მოიხსურვა,
მისი ტვინი ამუშავდა
და... სომძლდით იწყო ცურვა!

აჰა, გემიც! მიწის ანძები!
არ სჭირდება იაღქები:
ამუშავდა შიკ მანქანა,
მორ საპირსე გაგვაქანა.

ფრინველები კი არა ვართ,
მკვრამ ფრენა მანინც გვინდა,
ჯაგროანჯანს აკეთებენ,
ა'სუსუნდა... და გაფრინდა!

გ ა ს ა რ თ ო ბ ი

გამოცანები

1.

ფრინავს შერცხლივით,
ბსუის ფუტკარივით,
სისწრაფით გახსწრებს ცხენს,
არც თივას მოგთხოვს, არც ქერს.

2.

ფეხს არ კანდგამს და არც იპურის,
მრავალ სოფელს კი გაივლის.

3.

ქუდი აქვს,—თავი აკლია,
ფეხი აქვს,—წაღა აკლია.

4.

დაურიკეთ ბავშვებს საშუქაო იარაღი. გამოიცანით, ფიგურების მდგომარეობის მიხედვით, რომელს რა იარაღი უნდა მიეცეს.

მუსიკა

კიევარს მუსიკა? მოდი თვითონ
გაიკეთე. დადგევი ორ სკამზე ჯახნი
აი, ასე, როგორც აქ სურათსა ნა-
ჩვენები. ჩამოჭედიდე სედ კანაფით რვა
ბოთლი, ეველაში წვალდი ჩაასნი,
შსოლოდ ზარველ ბოთლს სულ ცოტა დააკელი, მეორეს ცოტა მე-
ტი, მესამეს კიდევ მეტი და ასე ეველა რვაში წინა ბოთლსე უფ-
რო ნაკლები წვალდი უნდა იყოს. მერე აიდე სუფთა, სპელი მსირი და
დაჭკარი ბოთლებს; ბოთლები ევეანივით წკრიალა ხმას გამოიღებს.
ამ ბოთლებსე შეიძლება სიმღერები დაუკარ, თუ სმენა გაქვს.

ახს სცადე!

ფილსა

პასუხად ს. და რ. იოსებაშვილს, ს. შა-
ლიაშვილს და რ. ტურფაშვილს.

ნ ქვენ ძალიან ბევ-
რი ნაწერი გამოგვიგზავნეთ, თან
გვწერთ: „ჩვენ შეგვიძლია თვეში
გამოვიგონოთ 20-25 ლექსი, 10-15
მოთხრობა და 5-10 პიესა“.

ძალიან ყოჩაღები ყოფილხართ
შრომისმოყვარულებიც, მაგრამ რა
საკიროა ასე ბევრის წერა და ისიც
ერთ თვეს? უკეთესი არ იქნება
ცოტ-ცოტა სწეროთ და კარგი
იყოს?

გვთხოვთ წიგნებად გამოვცეთ
თქვენი ნაწერები და თქვენი სა-
ხელი და გვარი მოვაწეროთ.

ამას უსათუოდ ვიზამდით, მა-
სალები რომ იყოს კარგად დამუ-

შავებული. დავბეჭდავდით „ოქ-
ტომბრელში“ და თქვენს სახელ-
საც მოვაწერდით.

აი, როცა კარგად დასწერთ
თქვენი ყოფა-ცხოვრების ამბავს,
დასწერთ სკოლის, თქვენი ჯგუ-
ფის მუშაობის, ექსკურსიების და
ოქტომბრელების შესახებ, მაშინ
დავბეჭდავთ.

თქვენ გამოგვიგზავნეთ ერთი
ლექსი „მამლაყინწა და მურია“. ამ
ლექსის ნახევარი გ. მათეიშვილის
არის.

სხვისი ნაწერის მითვისება არ
ვარგა.

ქ ე თ ი ნ ო ს

რასაკვირველია, არის კარვის მშენებელი, ანუ, როგორც ეძახიან, ტალავრის მშენებელი ფრინველი.

კარვის მშენებელი

ის ჩვენებური შაშვის ოდენაა და ცხოვრობს შორეულ ქვეყანაში, ავსტრალიაში. აქ სურათზე დაინახავთ, როგორ მოუწყვიათ კარავი ამ ფრინველებს და როგორ რთავენ ეზოს. ტალავარს ეს ფრინველები თავის ბუდის მახლობლად აშენებენ და დასვენების დროს სასეირნოდ და დროს გასატარებლად აქ მოდიან. ძალიან ლამაზი, მოლურჯო, ბრჭყვიანა ფერის და მხიარული ფრთოსნებია.

პატარა ჩიტუნა კოლიბრი ცხოვრობს სამხრეთ ამერიკაში, ისეთ ადგილებში, სადაც მუდამ თბილა და მუდამ ყვავილები ხარობს. პაწაწკინა, ჩვენ ფუტკარზე ცოტათი მოზრდილი, ყვავილივით ლამაზი ჩიტუნა იმიტომ ცხოვრობს

ყვავილების ახლოს, რთავენ მათსა და მწერებით და ხოკოებით იკვებება, რომელთაც ის თავისი გრძელი ნისკარტით იჭერს ყვავილების გვირგვინში.

ძალიან სწრაფი ფრენა იცის, ისე სწრაფი, რომ არცერთ მტაცებელ ფრინველს არ შეუძლია დაეწიოს. მიწაზე სიარული სრულიად არ ეხერხება და მარტო წყლის დასალევად ჩამოფრინდება ხოლმე.

პატარა ჩიტუნა კოლიბრი ყველას უყვარს თავისი სილამაზისა და მხიარული ხასიათისათვის. ფრენის დროს ისე სწრაფად აქნევს ფრთებს, რომ ფრთებს ზუზუნს ვააქვს და ამიტომ ზუზუნსაც ვეძახიან.

კოლიბრი

ბავშებო! ვისაც მეორე ნახევარი წლის
 უყრნალი არ გაქვსთ გამოწერილი,
 არ დაგავიწყდესთ გამოწერა.

გამოვიდა სახელგამის გამოცემანი:

„ჩვენი ნაცნობები და მებოძობები“

მ. შიქელაძე—ბაგრატიონის, ფარადი სურათებით—50 კპ.

„ბოგია და მურია“

ი. გრიშაშვილის და ნ. უნაფქოშვილის—
 ფარ. სურათებით, 1 მ. 25 კ.

„შიშის თვალები“

ს. ნადარეიშვილისა და ა. გვახარიასი—ფარ. სურათებით, 70 კ.

„ჩემი წიგნი“

ნ. ნაქაშიძის და ნ. უნაფქოშვილისა, ფარადი სურათებით—75 კ.

„სიმღერები“

ნ. შარაბიძის—1 მ. 50 კ.

„ათეული“

მ. შიქელაძე-ბაგრატიონის, ფარადი სურათებით—20 კ.

„საბავშვო ოკერები“

ზ. თაქთაქიშვილის და ვ. ფალიაშვილის, 75 კ.

„ბავშთა სიმღერები“

თ. შავეჩაშვილის, 80 კ.

— 1928 წ. —

გ ა მ ო დ ი ს

საქმასწავლებლო დასურბათებული ქუთნაღებო:

მცირეწლოვ. „ოქტომბრელი“ ყოველ-თვიური I წ.

მოზრდილ. „კიონერი“ ორკვი-რეული III წ.

ხელმოსწარა მიიღება წლით და ნახევარი წლით.

გადაგზავნით { „ოქტომბრელი“ — ერთი წლით—ჭ მ. 50 კ.
 ნახევარი წლით—2 მ.
 „კიონერი“ — ერთი წლით—5 მ.
 ნახევარი წლით—3 მ.

ცალკე ნომერი { „ოქტომბრელი“ — 35 კაპ.
 „კიონერი“ — 25 კაპ.

მისამართი: ტფილისი, რუსთაველის გამზირი, № 22, სახელგამი (მეორე სართული). „ოქტომბრელის“ და „კიონერის“ რედაქცია.

რედაქტორი—სარედაქციო კოლეგია.
 გამომცემელი—სახელგამი.

